

høitærede Ordfører ikke har kunnet finde Betænkningen eller Forslaget fra 1868; thi det fremgaaer af dette Forslag, at de to Mænd, jeg har sigtet til — det var to Dydsfere, og jeg kunde gjerne nævne deres Navne — havde opholdt sig her i Landet henholdsvis 13 og 12 Aar, og at der ikke var anført den mindste særlige Omstændighed til Fordeel for udenfor Reglen at meddele dem Indfødsret. Det er mig virkelig ikke paa nogen Maade magtpaaliggende, om man enten sætter 13 eller 15 Aar som Grændse; Forskjellen er desuden saa ringe, at almindelige Betragtninger til Fordeel for det ene eller det andet af disse Tal slet ikke kunne gjøres gjældende. Hvad jeg derimod ønskede, er, at der virkelig var en Regel, der fulgtes, men dette har virkelig ikke været Tilfældet tidligere; det er først nu, at man synes at være kommen til en saadan Regel. Der har som sagt ikke tidligere været nogen fast Regel for, om man skulde sætte Opholdstiden til 10 eller 15 Aar, thi jeg gjentager, hvad jeg før yttrede, og hvad den høitærede Ordfører vil kunne finde bekræftet, at paa samme Tid, som man henstillede at tage 15 Aar som Opholdstid, blev det indstillet, at Dydsfere, der kun havde opholdt sig her i 12 Aar, skulde have Indfødsret; men saaledes af og til at gjøre Undtagelser fra Reglen uden at anføre særlige Grunde derfor, vil jo sige det Samme, som at de, paa hvem den strengere Maalestok anvendes, blive uheldigere stillede. — Naar det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (David) har opfordret mig til at tage Forslaget tilbage, da vil jeg ikke gjøre det i dette Dieblif, men skal først senere, naar maaskee den høitærede Minister har udtalt sig, tage nærmere Beslutning herom. Men jeg skal dog tillade mig ligeoverfor det høitærede Medlem at gjøre den Bemærkning, at jeg i Sandhed ikke veed, hvorfor man ikke skulde kunne stille de Uendingsforslag, man ønskede, til et Lovforslag som det foreliggende, men det derimod kun skulde kunne skee paa den solenne Maade, at man indbragte et særligt Lovforslag derom. Det forekommer mig, at i disse Indfødsretsager, hvis Afgjørelse efter Grundloven er henlagt baade til Rigsdagen og Regjeringen, kan Regjeringen egentlig ikke afgjøre

nogen Ansøgning derom, uden at denne først har været forelagt for Rigsdagen; thi der er jo ingen Lov, som siger, at den og den Ansøger, som søger om Indfødsret, ikke kan komme i Betragtning. Derfor synes det mig at maatte være Udvalgets Sag at undersøge samtlige deres Qualificationer, som have søgt om at opnaae denne Ret. Nu siger den ærede Ordfører: Men dette have vi været forhindrede fra derved, at Regjeringen allerede har sendt Ansøgningerne tilbage; men dertil svarer jeg, at der jo ikke vil behøves nogen offentlig Beskjendtgjørelse, udstedt af Udvalget, for at indkalde Ansøgningerne; jeg synes, at den ganske simple Fremgangsmaade kunde følges, at Regjeringen blev anmodet om at tilstille Udvalget de indkomne Ansøgninger, idet Regjeringen vistnok let vilde finde paa, hvorledes de kunde skaffes tilveie, uden at der derom udstedtes nogen offentlig Beskjendtgjørelse. Men den hele Interesse ved Sagen svinder ganske vist meget væsentlig bort for mig derved, at Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa Forslaget skal stilles, er kommet med ind i Discussionen; thi dersom der nu stemmes imod mit Forslag, saa vides det jo derfor ikke, om der er stemt imod det af formelle Grunde eller af den Grund, at det høie Thing mener, at man ikke bør gaae til en lavere Opholdstid end 15 Aar. Dette er Vanskeligheden i Situationen for mig med Hensyn til dette Forslag; thi jeg erkjender ganske vist, at det ikke kan være den enkelte Mand særdeles magtpaaliggende, om han faaer Indfødsret nu eller om 2 Aar; nu ere jo baade de almindelige Valg til Folkethinget og de almindelige Communalvalg foregaaede, saa at det Spørgsmaal, om han faaer Indfødsret i dette Dieblif eller ikke, ikke har nogen egentlig praktisk Interesse for ham. Det er altsaa i dette Dieblif kun af Interesse for mig at faae det Spørgsmaal besvaret, om Rigsdagen vil holde sig til en Opholdstid af 10 Aar eller vil fordre en Opholdstid af 15 Aar, og jeg beklager, at dette Spørgsmaal, saaledes som Sagen nu staaer, vanskeligt vil kunne blive besvaret ved en Afstemning over mit Forslag.

Formanden: Jeg maa dog gjøre den